

En alldeles vanlig dag i mitt perfekta liv.

Klockan ringde.

Mat var min tanke. Inte för mycket, inte för lite. Skelvklart vart det för mycket till frukost så jag satt och skakade på benen i bussen på vegen till skolan. Varför frågade jag mig skälv.

”du är tjock och om du vill bli vacker får du fortsätta”.

Jag började få kramp i benet men övertalade mig skälv att fortsätta. När jag skulle gå av böjde sig benen och jag trodde att jag skulle falla ihop. Men jag lyckades återfå balansen. Vilken tur, jag ville inte få non sen, inte på bussen, inte någonin.

Lektionen skulle börja och jag var nervös för att jag skulle behöva gå och spy. Jag ville inte, inte jag men hon som bor inom mig övertalade mig. En sista gång tengte jag. Aldrig mer. Cirkusen var igång igen. Allt skulle flyta på som vanligt. Ingen skulle merka när jag sprang ifrån på lektionen för att köpa mig en macka som jag sedan kunde spy upp.

Till slut vart ångesten för stark och jag reste mig upp och jick i väg in på toan. Jag kände mig mycket betre nu. Bra fick jag höra av mig skelv. Mycket bra val. Samtidigt som jag stod där och kände mig nöjd kom en annan känsla. Skammen. Skammen av att inte klara av en sån vanlig sak som mat. Helvete. Jag jorde det igen, som så många gånger förr.

När jag kom in igen frågade en kompis vart jag vart o då svarade jag att det bara hade ringt i telefonen.

Dagen fortsatte och jag kunde knappt koncentrera mig på lektionerna. Klockan började nerma sig 11 och jag kände hur det kurrade till i magen.

Vi slutade lektionen och jick ner till våra skåp.

”Nu är det mat” ropade en kompis från sitt skåp. Jag kände hur paniken kom. Blir det som vanligt nu, som det alltid blir? Att alla får sitta och vänta på mig medans jag glufsar i mig en massa mat. Inte en talrik, inte två utan många, för att sedan gå och spy upp det.

När jag började äta tengte jag för mig skelv. Ta nu lite, en talrik, inte mer. Men jag kunde inte hejda mig. Det vart mer och mer.

Vad hörde mig skälv seja: ”jag måste bara gå och kissa”

Jag kom in på toan och kände hur ångesten växte sig starkare. Jag tryckte ner 2 fingrar i halsen. Jag kräktes och kräktes. Tårarna som atomatist kommer varje gång jag spyr torkade jag snappat bort innan jag kom att titta mig i spegel.

Jag stoppade ner handen i min bak ficka och fick upp mitt rakblad, det som alltid ligger där. ”Ska jag jöra det?” sa jag till mig skälv. Varför inte, hörde jag rösten inom mig seja.

Jag började förbereda min prusidur. Fram med papper, rulla ut rakbladet, fram med en tofts som jag sedan skulle trä över armen och pappret.

När jag var klar jick jag ut från toan som om ingenting hade hänt. Fast för mig är det ju inget ovanligt. En sak som händer varje dag.

Dan fortsatte utan att någon märkte någon skillnad.

Klockan var inte mer en 15 och jag började redan att fundera över hur kvälls maten skulle bli.

Vi slutade skoldan och jag tog 15.17 bussen till stallet. Jag bestämde mig för att gå av en hållplats tidigare

för att jag skulle få röra på mig lite mer.

En tjej som har sin häst i stallet kom körande på den lilla vegen till stallet, hon såg att jag jick så hon frågade om jag skulle åka med men jag sa bara att jag tycket att det va skönt att gå. Hon kollade lite undrande på mig eftersom det var –18 grander ute.

När jag kom fram till stallet kände jag mig lite betet.

Några av tjejerna kom fram till mig och bara skrattade åt mig.

”Du är ju för fan en träningsnarkoman” sa Jenny till mig.

Jag svarade bara att jag måste röra lite på mig eftersom jag inte skulle rida den dan.

”Haha, det enda stället du är bred över är ju din käft” sa hon och log.

Jag tog in min lilla häst ur hagen och borstade av honom, hemta min sadel och trens. Jag hoppades att jag skulle hinna je mig i väg ut innan non kom. Jag ville rida skelv i dag.

Jag kom i väg och drog en rapa på åkern och sen drog jag mig tillbaka till stallet. När jag kom till bara insåg jag hur mycket jag frös. Tårna stack, fingrarna jick inte att böja och tänderna skakade.

Jenny kom fram till mig och sa ”Du skulle ju inte rida i dag sa du ju”

”Får man inte ångra sig eller?”

Jag polkade av min polle sina grejer och började fundera på vad jag skulle klä på honom för kläder nu. Han vad ju rett svettig.

Han fick sina två termo på sig.

Jag gav honom en socker bit och jick och hämtade skotkärran. Jag började mocka min box och insåg att det inte var så grisit i dag i hans box, så jag erbjöd mig att mocka åt Jenny i dag. Allt för att bränna dom sista kalorierna.

Jenny och Terese skussade hem mig sen när jag var klar med mockningen. Maten var redan klar när jag klev in genom dörren. Det var makaroner och morots biffar. Jag kände hur det kurrade i magen. Jag orkade inte byta om så jag satte mig på en gång vid matbordet och åt. Jag åt så mycket så jag trodde att magen skulle spricka. Nu var min oro borta. Men jag viste att rösten inom mig snart skulle beordra mig att jöra mig av med maten.

”Du, vill du bli vaker så får du se till så att varenda kalori du stoppade i dig försvinner och det är fort!”

Jag ropade till min mor att jag skulle gå in i duschen.

När jag kommit in i bad rummet satte jag på duschen och vände mig om till toan. Jag hukade mig över och började spy. Det här är sista gången tengte jag. Men samtidigt viste jag att det inte skulle bli det.

När jag var klar klädde jag av mig mina stall kläder och kollade på min nakna kropp i spegeln. Jag ville inget hellre en att slå sönder spegel bilden. Slå sönder mig skälv.

Jag skruvade upp värmen på duschen. Jag stelde den på 45 grader. När jag stått en stund i duschen såg jag på min eld röda hud. Gud vad det sved från dom varma stålarna. Jag tvingade mig skälv att höja värmen lite till.

När jag kom ut ur duschen var jag så trött att jag jick raka vägen upp till min säng och lade mig. Det sista jag tengte innan jag somnade var:

”Jag orkar inte en till sån här

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren)pyret med Poeter.se id #6812 innehar upphovsrätten